

Du lagde i det mindste frø

1.
Du lagde i det mindste frø,
der skjuler sig i jorden,
den største kraft, som ej vil dø,
men trodse lyn og torden.
Du skabte ud af dis og dug
engang for længe siden,
din skabermagt er stærk og smuk,
du skaber hele tiden.

2.
Nu dukker gule marker op
blandt græs og grønne blade,
fra aks og vippers gyldne top
gør kornets sang os glade,
de nynner om de spinkle strå,
der strækker sig så gerne,
som tænker de kun dagligt på
at blive brød og kerne –

3.
om blomster i et farvespil
af gule, hvide, røde,
der frodigt gror og vokser til
og lyser os i møde;
om druer, der vil være vin,
når gennem stok og ranke,
lidt vand, der møder solens skin,
vil minde om Guds tanke.

4.
Og lytter vi os rigtigt ind
i sjælens indre gange,
så findes inderst i vort sind
en lyd af kornets sange,
den bryder ud og toner frem
som takkesang for livet,
for jorden som vort fælles hjem
og alt hvad den har givet.

5.
Så synger vi vor tak til Gud,
at vi får lov at være,
at alt vil vokse, springe ud
og siden frugter bære –
ja, Gud ske lov for kornets sang,
for dagligt brød på bordet,
vor glæde får sin bedste klang
i tak til skaber-ordet!

*Erling Lindgren
og Michael Nielsen, 1998*